

Wacław Pogorzelski

Przedmoście, woj. legnickie. Stanowisko nr 14

Informator Archeologiczny : badania 18, 141

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

PRZEDMOCIE
woj. legnickie
Stanowisko nr 14

Muzeum Hutnictwa i Odlewnictwa
Metali Kolorowych w Głogowie

Badania prowadził zespół pod kierunkiem mgr. Macieja Pogorzelskiego. Finansował WKZ w Legnicy. Pierwszy sezon badań. Osada z neolitu i wczesnego średniowiecza.

Stanowisko zlokalizowane jest na trasie nadzalewowej rzeki Miskorzynka, ok. 1 km na południowy - wschód od ostatnich zabudowań wsi Przedmocie. Stanowisko odkryte zostało podczas budowy drogi.

Ze względu na zniwelowanie stoku pod wy poziomowanie drogi część stanowiska uległa zniszczeniu. Założono dwa wykopy po obu stronach rowów dł. 50 m. szer. 3 m. Odkryto łącznie 10 obiektów.

Badania będą kontynuowane.

PUCK
woj. gdańskie
Stanowisko 4

Muzeum Archeologiczne
w Gdańsku

Badania prowadził mgr. Jan Kucharski przy współudziale mgr. inż. Wojciecha Rossy, Andrzeja Niedźwiedzkiego. Konsultant badań - dr Barbara Lepówna. Finansował WKZ w Gdańsku, Muzeum Archeologiczne w Gdańsku. Pierwszy sezon badań. Ślady osadnictwa kultury rzucewskiej i z okresu wczesnośredniowiecznego.

Stanowisko położone jest między drogą z Pucka do Śelistrzewa i z Pucka do Błędzikowa. Ślady osadnictwa znajdują się na wschód od zespołu Szkół Zawodowych na wyniesieniu opadającym w kierunku północno-zachodnim w stronę podmokłej łąki.

Założono dwa rowy sondażowe o wymiarach 2 x 50 m. Eksplorowano do głębokości 0,5-1,5 m. Stwierdzono, że prawie cały materiał zabytkowy został w czasie orki wyrzucony na powierzchnię. Płytko leżący calec tworzyła glina. W warstwie ornej odkryto nieliczny materiał ceramiczny.

Ponadto odsłonięto dwa obiekty, w tym jedno palenisko ze śladami konstrukcji kołkowej. Na stanowisku przeprowadzono próbne badania geofizyczne, które miały na celu opracowanie metod określających obiekty archeologiczne zalegające pod powierzchnią. Materiały przechowywane są w Muzeum Archeologicznym w Gdańsku. Z powodu zniszczenia przez głęboką orkę traktorową płytko pod powierzchnią zalegających obiektów, badania nie będą kontynuowane.

RACOT, gm. Kościan
woj. leszczyńskie
Stanowisko 18

patrz
neolit

RADZIKOWO STARE, gm. Czerwińsk
woj. plockie
Stanowisko "Gaik"

Polska Akademia Nauk
Instytut Historii Kultury
Materialnej
Zakład Epoki Metali
w Warszawie

Badania prowadziła mgr. Iwona Dąbrowska. Finansował IHKM PAN. Dziewiąty sezon badań. Wczesnośredniowieczny i średniowieczny ośrodek kultury /IX-XI w./

Badane stanowisko zwane "Gaikiem" położone jest na północnym krańcu wsi Radzikowo Stare, na naturalnym wzniesieniu morenowym górującym nad okolicą, a stanowiącym południowo-zachodni cypel Wysoczyzny Plockiej.

Wykopy badawcze koncentrowały się w północnej części wzniesienia, na jego stromym zboczu. Celem badań było rozpoznanie dotąd niebadanej partii stanowiska a także uzyskanie dalszego odcinka profilu po linii N-S. Przekopano łącznie 24 m² powierzchni /44 m³/ eksplorując trzy wykopy badawcze o rozmiarach 2 x 4 m, które oznaczone zostały kolejnymi numerami: XLVII, XLVIII i XLIX.

Rozpoznano część północnego zbocza wzniesienia na odcinku o długości 15 m., szerokości 2 m. Analiza stratygrafii tej partii stanowiska pozwala sądzić, iż północna jego część została sztucznie uformowana przez nadsypanie naturalnego wzniesienia morenowego, a tym samym poszerzona w kierunku północnym. W wykopie XLVII zlokalizowano klinowata zanikanie warstwy nasypowej. Zjawisko to pozwoliło na dokładne określenie granicy pomiędzy naturalnym trzonem wzniesienia, a nadsypaną jego częścią. Na uwagę zasługuje także odkrycie w obrębie tegoż wykopu wielowarstwowego obiektu /jamy?/ o miąższości sięgającej 1,7 m. Być może mamy tu do czynienia z obiektem związanym funkcjonalnie z odkrytą tuż obok konstrukcją drewnianą określaną jednoznacznie jako pozostałość drewnianych stopni prowadzących na szczyt wzniesienia. Okres budowy stopni wiąże się z II fazą chronologiczną rozwoju badanego stanowiska przypadającą na okres od IX do XI wieku. Poszerzenie wzniesienia było przedsięwzięciem ogromnym na miarę ówczesnych możliwości, tzn. do przełomu IX/X wiek, okresu przed wprowadzeniem chrześcijaństwa. Warstwę "starożytnego humusu" z pozostałościami spalonych bełek oraz śladami palenia ognia odnieść należałoby do okresu starszego.

Sezon wykopaliskowy dostarczył nowych materiałów do rekonstrukcji zabudowy przestrzennej północnego zbocza wzniesienia, a także odtworzenia pierwotnej jego formy.